

mange flere, og det vil blive en betydelig Indtægtskilde for Banen. Og alle de, jeg har talt med — jeg har ogsaa selv været dernede — have sagt, at de aldrig havde tænkt sig det mageløse Indtryk, som dette mægtige fremspringende Punkt, denne Del af det mægtige Staberværk, havde gjort paa dem, og de have Alle erklæret — og jeg har ogsaa selv havt den Fornemmelse — at man der faaer et Indtryk, som man næsten aldrig glemmer. Man ser andre Steder, f. Ex. i Amerika, at de der, naar de have saadanne store Naturfænomener, f. Ex. Niagara og Massachussetts-Hulen, egpropriere dem og staffe en let Udgang ved Dampskibe og Jernbaner dertil for at faae Publikum tilstede. Hvis vi vilde tænke paa, at ogsaa vi vilde bringe et Offer, for at vore Landsmænd og ogsaa Folk i andre Lande kunde komme derned for at se dette mægtige Staberværk, saa var der vist ikke saa stort spildt ved det; man vilde vist glæde mange Tusinde Menneſter, som ellers vilde blive hjemme. Ja, jeg er overbevist om, at efterhaanden vil hvert eneste Menneſte paa Sjælland, som faaer Noget at vide derom, og som blot har saa mange Penge, som behøves for at rejse derned, tage derned. Og dette, mener jeg, vil bøde en hel Del paa den Million, der skal anvendes til den faste Bro. Det er mig bekendt, at der er et Selskab, der har tilbudt at ville finansiere og bygge Banen og Broen og drive den det Tidrum, der er bestemt i Lovforslaget, imod at der tilskydes 100,000 Kr. pr. Banemil, fri Jord og 1 Million Kr. til Broen. Dette Beløb, der forlanges her af dette Selskab — jeg tvivler ikke om, at det kan sættes i Scene — forekommer mig at være en billig Fordring, og vi kunne aldrig faae Banen bygget saa billig paa anden Maade, efter min Mening. Nu faae jeg i Dag i en Avis, at Amtsraadet har vedtaget at der skulde bevilges, det var vist en 50,000 Kr., for at faae Privilegiet ved Ulfstund hævet. Der maa altsaa være tænkt paa, at der skal gjøres Noget, hvilket jo ogsaa er i sin Orden. Men for man gjør dette Skridt og offerer mange Penge paa det, vil det dog være langt at foretrække, at man venter og ser, om det ikke vilde være hensigtsmæssigere at tage det Projekt, der er her, og anvende Pengene til at bygge en fast Bro. Sidebanen over Møen vilde baade Sjællands og Møens Befolkning

faae stor Fordel af. Til den Sukkerroefabrik, der ligger paa Møen, vil den lette Transporten i meget betydelig Grad, og den vil ogsaa foranledige, at Sjællænderne ville være i Stand til at komme derned med deres Sukkerroer, ligesom de ogsaa altid ville have Udgang til Slagteriet i Masnedjund. Jeg vil altsaa meget ønske, at man vil tage det Hensyn — jeg tvivler ikke om, at man tager de Hensyn, der bør tages — men at man gjør det saaledes, at man kan sætte Banen igjennem. Nu har den været paa Dagsordenen i 15 Aar, og endnu ere vi ikke naaede videre end til at faae fremsat Lovforslag. Enten maa det sættes igjennem, eller det maa slaas ihjel. Thi Sydhjællænderne kunne ikke leve i et ubist Haab om, at det skal blive til Noget.

Leth: Jeg maa i det Hele taget slutte mig til det Foredrag, vi nu hørte fra den ærede Forslagsstiller, og tiltræde de Synspunkter, som han fremhævede. Det er en af de saa Egne, her er Tale om, som endnu for en stor Del ligger uden Jernbaneforbindelse. Det er en vanskelig, ja næsten besværlig Ting at komme til Præsto By, og vi have ogsaa her et stort og rigt Opland, som hører til Sjællands frugtbareste Dele. Det forekommer mig altsaa, uden at jeg skal forsøge at komme ind paa Entelighederne i Forslaget, at der er god Grund til ogsaa nu at betænke denne Del af Landet med en hensigtsmæssig Baneforbindelse, en Baneforbindelse, der synes at have saa meget mere Udſigt til at kunne svare sig, som den, hvad den ærede Forslagsstiller jo fremhævede, har et Slags Endepunkt ved Møens Klint, et Touristpunkt, som ganske vist allerede nu spiller en stor Rolle, og som denne Bane synes for Fremtiden at ville kunne bringe til at spille en endnu større Rolle, hvad Turistrejser angaar. Det er Altsammen Noget, som vil være til Fordel for Banens Rentabilitet.

Berg: Vi ventede at høre den ærede Minister om en saa vigtig Sag. . . (Afbrydelse af Indenrigsministeren.) . . . jeg troede, at den høitærede Minister var gaaet bort for slet ikke at befatte sig med Sydhjælland. Jeg har tidligere været Forslagsstiller her i Thinget af omtrent den samme Bane, men da fik den ikke saa god Behandling, som